

Arrest

nr. 136 577 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekster op 18 februari 2013 ter kennis gegeven.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KARABAYIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2008 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag type C in. Op 3 februari 2009 wordt de beslissing genomen tot weigering van de

visumaanvraag. Deze beslissing wordt op 4 maart 2009 herzien en er wordt haar een visum type C toegekend.

1.2. Op 6 juli 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.3. Op 12 februari 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 april 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.4. Op 31 januari 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 18 februari 2013 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.12.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.07.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.12.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)
“(…)”

1.5. Op 12 februari 2013 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 124 213.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"Concludente meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing met betrekking tot :

a. De ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter Wet van 15.12.1980

Er is ten onrechte geoordeeld dat de aanvraag van concludente onontvankelijk is.

Er is weldegelijk sprake van nieuwe elementen ter ondersteuning van haar nieuwe aanvraag op grond van artikel 9 ter, §1 Wet van 15.12.1980.

In de aanvraag dd. 31.01.2013 werd een nieuw medisch getuigschrift, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 16.01.2013 aangewend als stuk. (stuk 7) Hierin werden volgende nieuwe elementen opgenomen:

"Patiënte kreeg wegens morbiede obesitas een lapband. Hiermee viel ze goed af waardoor haar diabetes, arteriële hypertensie en depressie gunstig evolueerden. Zij wordt regelmatig opgevolgd door haar chirurg om eventuele complicaties op te sporen. Gezien een mogelijke uitwijzing van patiënte stelt hij een verwijdering van de lapband voor gezien een gebrek aan know how in haar thuisland."

"Bij een verwijdering van de lapband zal haar gewicht terug toenemen, haar hypertensie en diabetes verslechteren en haar geestelijke gezondheidstoestand achteruitgaan. Haar cardiovasculair risicoprofiel zal toenemen met een verhoging van het risico op hartinfarct en CVA. Het risico op depressie neemt toe " Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: levenslang"

De hypothese van een eventuele verwijdering van de lapband, een nieuw element dat concludente in haar verzoekschrift aanbracht, zou concludente in een sterk verhoogde risico- positie plaatsen. Indien de lapband verwijderd zou worden wegens gebrek aan know how in haar thuisland, zal concludente in een neerwaartse spiraal terechtkomen. Dit gevaar blijkt ook uit de medische attesten dd. 10.01.2013, die concludente voorlegt. (stuk 8-9)

De aandoeningen van concludente die de aanvragen rechtvaardigen, zijn inderdaad dezelfde bij zowel de eerste als de tweede aanvraag. Dit neemt niet weg dat in de attesten en het getuigschrift nieuwe elementen naar voor gedragen werden.

Echter, het medisch getuigschrift en de medische attesten die concludente voorlegde bij de aanvraag dd. 31.01.2013, zijn recenter en bevatten verzwaarde, toegenomen effecten van morbide obesitas op het lichaam van concludente in vergelijking met de attesten die waren voorgelegd bij de aanvraag dd. 06.07.2009.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid verklaarde dat de aanvraag onontvankelijk was, is volkomen onterecht. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid had de gegrondheid van de aanvraag moeten bestuderen.

b. de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Wet van 15 december 1980

Concludente verzoekt gemachtigd te worden tot verblijf in België met het oog op de behandeling van haar ziekte.

Deze ziekte kan, door gebrekkige medische hulpverlening en door het taboe rond deze ziekte, niet afdoende behandeld worden in het land van herkomst. Dit gevaar van slechte/gebrek aan behandeling in het land van herkomst is reëel en blijkt uit stukken 7 tot 9 die concludente voorlegt. De lapband die concludente kreeg zou immers verwijderd moeten worden indien zij dient terug te keren naar Turkije wegens het gebrek aan know how aldaar.

De gevolgen van een terugkeer naar Turkije, zouden, niet onmiddellijk doch in de (nabije) toekomst, leiden tot de dood van concludente. De ziekte vormt wel degelijk een gevaar voor het leven van concludente.

c. een schending van artikel 3 EVRM

Een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM daar concludente slechts een slechte of geen behandeling van haar ziekte zou verkrijgen in het land van herkomst."

3.2.1.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er op 13 december 2012 "een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.07.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.12.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.

De verzoekster meent dat ten onrechte werd geoordeeld dat haar aanvraag onontvankelijk is nu zij ter ondersteuning van haar aanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft ingeroepen, met name recentere medische attesten die, in vergelijking met de attesten voorgelegd bij haar vorige aanvraag, verzwaarde, toegenomen effecten van morbide obesitas op haar lichaam bevatten. Zij geeft uitdrukkelijk toe dat de aandoeningen die haar aanvragen rechtvaardigen dezelfde zijn bij zowel de eerste als de tweede aanvraag. Met haar hypothetisch betoog dat *"een eventuele verwijdering van de lapband (...) (haar) in een sterk verhoogde risicopositie (zou) plaatsen"* en dat zij *"(i)ndien de lapband verwijderd zou worden wegens gebrek aan know how in haar thuisland (...) in een neerwaartse spiraal (zal) terechtkomen"*, maakt de verzoekster evenwel niet aannemelijk dat zij ter ondersteuning van haar tweede aanvraag nieuwe elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand heeft ingeroepen. Ten overvloede blijkt uit het door haar bij haar syntheseseminarie gevoegde medisch getuigschrift van 16 januari 2013 dat haar gezondheidstoestand eerder in gunstige zin is gewijzigd ten opzichte van haar vorige aanvraag. Daarin wordt immers (onder meer) het volgende gesteld: *"Patiënte kreeg wegens morbiede obesitas een lapband. Hiermee viel ze goed af waardoor haar diabetes, arteriële hypertensie en depressie gunstig evolueerden (...)".* Bijgevolg toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* op een kennelijk onredelijke wijze op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft besloten.

3.2.1.2. Waar de verzoekster aanvoert dat haar ziekte, *"door gebrekkige medische hulpverlening en door het taboe rond deze ziekte, niet afdoende behandeld (kan) worden in het land van herkomst"* en dat de ziekte wel degelijk een gevaar voor haar leven vormt, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, zoals hierboven werd weergegeven, werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet omdat *"de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk (...) reeds (werden) ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*. De verwerende partij kan dan ook volstaan met de vaststelling dat het gaat om dezelfde elementen en om die reden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag besluiten. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat *in concreto* betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat *"de ingeroepen elementen (...) reeds (werden) ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan.

3.2.1.3. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.2. De verzoekster betoogt dat een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, daar zij slechts een slechte of geen behandeling van haar ziekte zou verkrijgen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing maakt evenwel geen verwijderingsmaatregel uit, doch een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, en wel omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag. Het is in

het kader van een dergelijke beslissing niet aan de orde dat een ambtenaar-geneesheer om advies wordt gevraagd, laat staan dat deze uitspraak dient te doen over de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst en een eventuele stopzetting van de behandeling. Voorts belet niets de verzoekster alsnog een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent dat er nieuwe ernstige gegevens voorhanden zijn. Met haar betoog maakt de verzoekster niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Zij geeft niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu zij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt die er op wijzen dat zij in haar land van herkomst slechts een slechte of geen behandeling van haar ziekte zou verkrijgen. Ook heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de medische behandeling wordt stopgezet. Het loutere feit dat de verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN